

Michael Varujan Magharian. S-a născut la București în 1961. De profesie inginer și economist, s-a relocat cu familia în Canada din 1995. S-a pensionat în 2013. De atunci a publicat *Licurici* (2019), *Carieristul* (2021), *Povestea unui oarecare* (2022), *Zilele pescărușului albastru* (2022) și *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2023). O serie de nuvele i-au fost găzduite în revistele Fictiunea.ro, Araratonline.com și Observatorul.com. La Institutul European i-au fost publicate (selectiv): *Adevărata viață a lui Sisif* (2022), *Femeia dracului* (2022), *În umbra metropolei* (2023), *Sfânta pătrime* (2024), *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2024). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice după catalogarea nord americană, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, candid, dinamice și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână rotundă și cursivă, să fie ușor de lecturat și să creeze efecte de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Lectură la sfârșit de săptămână*
© 2025, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL V.

Lectură la sfârșit de săptămână: compendiu a cinci nuvele /
Michael Varujan Magharian. - Iași: Institutul European, 2025
ISBN 978-606-24-0409-3

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael Varujan MAGHARIAN

LECTURĂ LA SFÂRȘIT DE SĂPTĂMÂNĂ

- COMPENDIU A CINCI NUVELE -

INSTITUTUL EUROPEAN
2025

CUPRINS

FILOZOFEALA LUI MARCU / 7
LILI, PH.D. / 31
MARK & ELLA ENTERPRISE CO. / 57
CATARGELE CU VELELE STRÂNSE / 133
UN RĂSFĂȚAT AL SORTII / 265

FILOZOFEALA LUI MARCU

Cu toată fanfaronada ăloră de dau din gură și peniță cu 'filozofeala', tot casa, masa și femeia ne sunt elementele primordiale pentru care ne luptăm cu cine o fi, între noi și cu natura. Restul derivă. Arta și religia au fost colaterale. Unii au scrijelit pe pereți de peșteri vânătoarea de mamuți, poate tot de alde ăia să-și fi încrustat artistic plăselele cuțitelor cioplite din piatră, iar unii au incantat cu evlavie în jurul unui băț rugăciuni înălțate spre tot felul de divinități închipuite. Degeaba și-au spart capetele anticii din Grecia, Tibet și India să enunțe cele cinci elemente primordiale vieții: pământul, apa, focul, aerul și eterul. De n-am fi, cui le-ar păsa de ele? Lui Marcu sigur nu. Prietena tocmai îi făcuse vânt. Ducă-se, alta la rând! Da' e greu. Până s-o găsești și s-o convingi pierzi timp. Să-i faci curte, asta-l scotea de minți. Risipă de resurse. Da' alternativa cu curvele era mai scumpă. Mergea la o adică, până să se înnoade. Așa a dat de Kitty. I-o fi zicând așa de adevăratelea sau nu, îl durea strict undeva. În ora petrecută cu ea aflase tot ce se putea. Fugise de acasă cu iubitul care odată ajuns în umbra metropolei a împrumutat-o pentru distracție traficantilor de droguri. Eh, o poveste! Toate aveau una, cerând compasiune. Poate sperau să dea și ele de vreun Armand Duval. Da' ăștia nici gând n-aveau să le aducă damelor camelii. Plăteau, își făceau treaba, și se ușceau. Așa a făcut și Marcu. Adio, Kitty, hello Sisi! Da' aia de la recepție arăta altfel.

„Aveți dever serios, văd”, i-a zis Marcu tipei.

„Avem. Vrei să-ți alegi o fată?”

„Da' tu ești liberă?”

„Nu sunt, dar uită-te pe tabletă și-ți spun care din fete este”.

„Nu, nu asta, ai ieși cu mine în oraș?”

„Poți să reții una pentru o oră sau trei, cum vrei. Poți să reții și două odată, cu reducere”.

„Eu vreau să te scot la cină. Ce zici?”

„Nu ies cu clienții la cină. Nu insista că-ți pierzi vremea”.

„Păi n-am comandat nimic. Nu-s client”.

„N-ai comandat acum. Da' ai făcut-o înainte. Ești client”.

„Cum de m-ai remarcat, între atâția alții?”

„...”

„Ce-ți e dacă zici ‘da’? O cină pe gratis. Nu pierzi nimic”.

„Te rog, fie iei o fată, fie te duci la ce ai de făcut, da' pe mine mă lași în pace”.

„Atunci mă duc la ale mele”.

„Prea bine”.

„Ai vreun prieten?”

„Nu te privește”.

„Bine, bine, mă duc”.

Fata a dat din cap, în semn de ‘du-te cu Dumnezeu’, dacă nu cumva implica și ceva cu ‘sprâncenatul’. Își băgase nasul în computer fără să-i mai arunce vreo privire. Voise o fată, da' acum nu se mai putea întoarce. Motorul a pornit cu un duduț. Cinci sute de cai îl duceau încotro îndrepta volanul. Da' erau toți armăsari. Cum dădea însă de o iapă, drumul lui Marcu începea să șerpuiască. Cine dracu' le dăduse ăstora nas? Păi cine altul, decât creatorul, tată și soț, domnul Adam, cu domiciliul stabil în Rai? Sieși nu-și ajungea? S-a încurcat cu fiică-sa, tâmpitul. Nimeni nu și-a pus problema? Drept e că pe pezevenchi nu-l costase un sfaș. Își scosese consoarta de sub coaste. Adică, și-o modelase după plac. Da' și aia, i-a copt-o. Lui și tuturor celorlalți! D-aia-s călugării poponari: să repare ce se mai poate. Zădărnice curată! Ne înghit astea cu fulgi cu tot. Le-a luat ceva timp, dar au răzbit. Acum trebuie să le ceri mâna. Să faci frumos la ele pentru ceva prinos de miere. Soarta ne-a fost pecetluită, de la Adam încoace. Nefeciciții de bărbați nu mai sunt buni de nimic: nu vânătoare, la

războaie rachete, și în office-uri, șefe. Șefa lui Marcu era o grăsană cu minte de găină proptită politic de conducerea la vârf a companiei. N-aveai încotro, trebuia să lucrezi cu ea, da' la cinci se ridicau toți și ieșeau din office cu toate urgențele lăsate să facă flash-uri pe ecrane. Ce, zile mai erau, și săptămâni, sau cândva, când s-or putea soluționa. Da, la calendrele grecești! Numai că idioata l-a chitit: era recalitrant, așa că l-a dat afară. Eh, un timp a fost pe liber, da' până la urmă a nimerit la una tânără și drăguțică de la o firmă concurentă. Aici s-a potolit. Facturile pentru casă, masă și femeie trebuiau plătite, nu? Doar nu era s-o facă din aruncatul cu sulița. Eh, vremuri duse!

La petrecerea de crăciun, un coleg abțiguit bine i-a zis că șefa l-a luat pe post de experiment.

„Ți s-a dus buhul că ai fi vreun misogin. Vrea să vadă ce poate scoate din tine”.

„Misogin? Ba ador femeile. Cu condiția să stea întinse pe spate cu picioarele răscărărate”, i-a strigat Marcu ca să poată acoperi bătăile de tobe, tot atât de bine abțiguit cât și ălălalt.

„Serios, Marcu?” l-a întrebat șefa din spate, „mai ai și alte perle ca astea? Nu de alta, dar ca să le întind pe ață”.

„Vorbește scotch-ul din mine”, a dat-o Marcu cotită, „șefa, asta nu se pune”.

„Da' ce se pune?”

„Un cocktail. Îți comand unul după rețeta mea. N-o să regreti”.

„Aștept. M-ai făcut curioasă să văd cu ce mă pricopsești”.

S-a dus, da' la bar era coadă. Când i-a ajuns rândul a cerut întâi scotch-ul pentru sine. După, s-a ocupat de cocktail, numai că ăla n-avea ce-i trebuia. În cele din urmă a încropit ceva. Șefa deja ținea un pahar în mână, cu umbreluță. Al lui n-avea. Da' nici soare nu era.

„Ai fost după el în Caraibe?” l-a luat șefa de sus.

„Cum altfel să fi fost autentic?” i-a întors-o, deja simțind alcoolul aburindu-i pe dinăuntru scăfărlia.

„Da' de dansat poți să mă dansezi?”

„Pot. Hai să-ți arăt”.

Șefa a pasat cele două pahare uneia și s-au amestecat în mulțimea din ring. Unduia mlădios. Lui Marcu îi plăcea ce vedea, da' ce mama mă-sii, doar îi era șefă! L-a înlocuit un altul și s-a așezat la mantinelă între colegi. Țștia chirăiau de beți, fete și băieți. I-a lăsat acolo și a ieșit în parcare. A găsit-o cu cheia de la distanță. Cum a ieșit în drum, s-a luat după el poliția cu girofarurile aprinse. Ofițerul i-a cerut actele.

„Ai băut?”

„Un pic. Vin de la petrecerea de crăciun dată de firmă”.

„Sufli în fiolă sau preferi să-ți ia sânge la spital?”

„Care-i mai acurată?”

„Scrie pe internet. E informație publică. Deci, care-i?”

„Ăă ... suflu”.

I-a arătat în lumina lanternei.

„Conțești?”

„Nu știu. Mai dă-mi una”.

Arăta la fel.

„Voi la poliție n-aveți petrecere?”

Ăla nu i-a răspuns. S-a urcat cu actele lui în mașina cu girofarurile aprinse. După cinci minute i-a bătut cu lanterna în geam.

„Trei puncte penalizare. Amenda e aici. Până într-o săptămână plătești cinci sute. După, o mie. Noapte bună”.

Automat, de la anul îi creștea și rata la asigurare. Da' putea zice mersi că nu-i suspendase permisul de tot. Ar fi putut să-i confiște și mașina. Așa că scăpase ... oarecum ieftin. S-a dus acasă. Petrecere îi trebuise, și-acum îi ieșise pe nas.

Până pe trei ianuarie compania era închisă. N-avea nimic de făcut alta decât să taie frunză la câini. Nu, n-avea, câini ori pisici, iepuri, vulpi, ratoni sau alte animale păroase. De ar fi avut turmă de oi, câini i-or fi trebuit, de pază, da' altfel, la ce să-i fie buni? Da-i lipsea femeia în casă. Putea culege una de la vreun bar, da' de acolo se mai alesese cu un herpes odată. La striptis club, fetele erau periodic controlate. S-a dus acolo.

„Bună, Amanda, te-ai mai gândit? Ieși cu mine la cină?”

„Te-ai zgâit mult la ecusonul meu? Nu ies cu tine la cină. Vrei o fată? Am câteva libere”.

„De ce mă refuzi cu atâta consecvență? Ce nu-ți place la mine?”

„Nu ies cu clienții la cină”.

„Mi-ai mai spus asta. Da' lunch? Ieși cu mine la lunch”.

„Nu ies cu clienții nicăieri. Am aici o fată nouă. O vrei?”

„Chiar nu poți sta un pic de vorbă cu mine?”

„Desigur, despre fete. Alege-ți care-ți place și pentru cât timp o vrei”.

„Ascultă, n-am venit pentru fete, am venit pentru tine să te conving să ieși cu mine. Vreau să te cunosc mai bine. Sunt singur, n-am pe nimeni. Am fi un băiat și o fată la o masă. Ce vezi rău în asta?”

„Am un prieten”.

„N-ai. Dacă ai fi avut mi-ai fi spus de prima oară. Acum o spui ca să scapi. Da' eu nu te forțez la nimic. E doar o invitație”.

„Ești sigur că nu vrei fata? N-are nici o săptămână de când e la noi”.

„Ți-am spus ce vreau”.

„Cu ce te ocupi?”

„Programare. Sunt 'software developer' la o companie de telecomunicații”.

„Aha”.

„Aha, ce?”

„D-aia-ți permiți s-arunci banii pe fete”.

„Adevărul e că nu-mi permit. Adică, e cam scump”.

„Păi atunci treci mai rar p-aici”.

„Serios? Tu ar trebui să-mi spui să vin mai des. Nu asta mi-ai zis, că-ți sunt client?”

„Așa e. Ai dreptate. Greșeala mea. Îți place de fata asta?”

„Îmi place. Da' vreau să ieși cu mine. Adică, să mâncăm și să vorbim. Atât. Îți promit”.

„O vrei?”

„Ăă ... nu”.

„Nu ești sigur? Îți fac un discount de zece la sută. Fata-i nouă, și tu client fidel”.

„Amanda, lasă șarada. Când termini aici?”

Fata a stat pe gânduri. L-a sfredelit cu ochii verzi ca ai tsavoritului și și-a dat deoparte de pe tâmplă o buclă de păr galben ca spicul. Da' nu numai ea gândea. Și el. Anume, la ce culoare de chiloți purta. Cum avea să i scoată? Deodată, sau cu încetul, cu săruturi calde? Încă dezbătea, când Amanda i-a zis 'da'.

„Măine ies la șase. Spune-mi unde”.

„Nu vrei să te iau de aici?”

„Nu, vin cu mașina mea”.

„Uite, aici îți convine? Pot să schimb”.

„E ok. Văd că-mi ia cam douăzeci de minute”.

„Aha, e bun și Google-ul ăsta la ceva. Te aștept acolo”.

„Fata tot liberă e. Ia-o”.

„Ți-am zis deja. Ne vedem mâine”.

Păcat, dar nu se făcea să fi luat fata. Trebuise s-o impresioneze pe Amanda cu ceva. Așa măcar aducea a gentleman. Câteodată chiar își închipuia c-ar fi fost unul.

A așteptat-o la bar. Când a văzut-o pe fereastră apropiindu-se de intrare s-a așezat lângă plasatoare.

„Suntem împreună”, i-a spus ăleia și a luat-o pe Amanda de un cot s-o dirijeze înspre masa rezervată.

„E bine aici?” a întrebat-o.

„E bine”.

„Poți să-mi dai pufoaica, o pun lângă a mea”.

„Mulțumesc”.

I-a ținut scaunul. A luat loc. Arăta speriată. Oare ce era așa de neobișnuit să stea cu un băiat la masă?

S-a așezat și el, cu paharul de scotch în față.

„Un cocktail? De care să fie?”

„Mulțumesc dar nu, conduc. Tu nu?”

„Interesantă întrebare. Hai să-ți povestesc”.

I-a zis de ce pățise el după petrecere.

„Păi, cu atât mai mult”.

„Proiectilele nu lovesc de două ori în același loc”.

„Poștașul sună întotdeauna de două ori”.

„Poștaș? Ce poștaș? Nu înțeleg”.

„James M. Caine, o mie nouă sute treizeci și patru. O carte polițistă faimoasă. A fost și o ecranizare de pe vremea când Hollywood-ul încă făcea filme serioase”.

„Aha. Și mă rog, de ce sună de două ori?”

„Dacă-ți spun subiectul nu mai citești cartea”.

„Da, da, așa e, ai dreptate”.

Da' el n-avea de gând să citească nicio carte, altfel decât de specialitate. Nici nu pricepea cum de o recepționistă la bordel citea cărți polițiste din secolul trecut. Era o anomalie ce se cerea investigată.

„Tu ce citești?” l-a întrebat, de ăsta începuse să se foiască în scaun.

„Ăă ... Deitel & Associates”, fusese singura să-i vină în minte pe moment.

„N-am auzit de el. Despre ce e vorba?”

„Programare, C, C++, Java. E guru în astea”.

„Nu prea citești, așa e?”

„Nu prea e un eufemism’. Mai pe scurt e ‘nu’. Nici n-aș avea timp. Dacă nu lucrez, studiez ca să fiu mai bun la office”.

„’Oii fii din ăia cu jocurile?”

„Nu-s, nu mă atrag. Îmi par puerile”.

„Chiar sunt. Frate-meu cu asta se îndeletnicește. Da' ceva face, că scoate bani din asta”.

„A făcut computere?”

„N-a făcut nimic. Are zece clase și zace acasă cu nasul în ecrane. Fetele nu-l interesează, băieții nici atât, e ca o moluscă care stă cu mâna pe trăgaci să omoare pe cât mai mulți”.

„Păi cât are?”

„Nouăsprezece”.

„Și tu?”

„Douăzeci și doi. Tu?”

„Douăzeci și șapte”.

„Lucrezi de cinci ani, nu?”

„Nu, de doi. Am făcut și masteratul”.

„Wow, e ceva ce aș vrea să fac și eu”.

„Adică?”

„La vară termin Științele Sociale la University of Toronto. Abia am aplicat la doctorat. Pentru răspuns mai am de așteptat”.

Pe Marcu l-a lăsat cu gura căscată. Încă procesa.

„Adică, de ce ești recepționistă la un bordel?”

„Pentru bani. Sunt plătită bine”.

„Și când studiezi?”

„Nu iau decât tura de seară. Iar pe ecran am cursurile. Când nu-s clienți, învăț”.

„Cum reușești? E ca și cum ai ține cartea pe genunchi și citești în timp ce conduci”.

„Analogia e apropiată. Sunt unii ca tine care mă țin de vorbă”.

„Și? Ai mai fost invitată în oraș? Ai acceptat?”

„Nu Marcu, tu ești singurul băiat rămas pe lumea asta. Pe toți ceilalți i-au devorat haitele de Tyrannosaurus”.

„Nu-mi spui?”

„Nu”.

„Da’ mi-ai zis că nu ieși cu clienți. Acum implici altceva”.

„Ei bine, nu ies. Ești singurul să fi fost client. Dar am avut un prieten, coleg de facultate. S-a culcat cu prietena mea cea mai bună. Am suspionat-o, am confruntat-o și a mărturisit. Amândurora le-am făcut vânt, numai că el în amfiteatru se așază mereu pe rândul următor chiar în spatele meu, iar la seminare, la masa paralelă cu a mea. Vrea să-l văd, îl văd, și-mi face greață. Da’ n-am cum să i-o bag în cap. Și asta-i cu mine”.

Fata vorbea de sentimente. La ce erau bune? Nu fusese pregătit pentru asta. El fusese pregătit pentru acțiune. Acum parcă-i tăiase din avânt. Ce aștepta de la el, să-i plângă pe umăr?

„Amanda, da’ cum ți-ai găsit poziția asta? Ai intrat pe ușa bordelului să întrebi de o slujbă?”

„Mama e matroană. A fost una din ‘fete’ da’ a avut minte mai multă ca ele”.

Marcu căzuse pe spate. Nici să respire nu putea. Amanda era cu totul altceva decât anticipase. Nu-i intra în niciun tipar.

„Bine, dar înseamnă că sunteți foarte bogați”.

„Depinde din ce perspectivă privești. N-om fi săraci, dar nu facem lux. Valoarea banului o știm. Iar de fete avem grijă. După ce tragi linie, deasupra rămâne puțin”.

„Bine dar aveți barul, fetele dansează și sala e plină, clienții în spate vin gârlă”.

„Nu m-am văitat, da-s cheltuieli pe care nu le vezi. Destul de mine, zi-mi ceva de tine”.

„N-am nimic interesant. Muncă, studiu și ceva distracție. Adică, la voi, că acasă n-am pe nimeni. Ai mei sunt diplomați de carieră și bat Africa în sus și-n jos, cu bunicii mă văd odată pe lună, și cam asta-i tot”.

„Cum de n-ai o prietenă? Îți place mai mult la fete?”

„Prietenele mele nu s-au ridicat nici la piciorul broaștei pe lângă fetele voastre. Astea-s fără complicații sentimentale, și maestre în arta de a satisface. Ce-i să nu placă? Singurul impediment este că-s cam scumpe. Ți-am zis asta și mi-ai dat discount zece la sută. Eu caut undeva o fată cu discount de sută la sută. Da’ unde s-o găsec?”

„Adică o vrei pe gratis? Tu să nu dai nimic? Mai caută, poate găsești. Mai știi? Miracolele se țin lanț. Uite numai câte sfinte și sfinți avem trecuți în calendar”.

„Ha, îmi place cum pui problema. Nu-mi ajută, dar apreciez raționamentul”.

„Îți mulțumesc de invitație, dar acuma-i cazul să mă duc acasă. Am mult de învățat”.

„Aș vrea să-mi spui că o să mai ieși cu mine”.

„Poate. Nu știu să-ți spun. Studiu și slujbă nu-s chiar ușor de jonglat”.

„Ai un număr privat unde să te pot suna?”

„Ce-ți trebuie? Mă găsești la recepție serile după șase. Și fata ți-o dau cu discount”.

„Te însoțesc la mașină”.

Afară se pusese pe ninsoare deasă. Deja mașinile erau acoperite cu un strat subțire de zăpadă pufoasă. I-a ținut portiera. S-a uitat lung după ea cum manevra spre ieșirea din parcare.

Abia după ce plecaseră realizase că universitățile erau închise până după anul nou. Amanda-l fraierise. Care studiu? N-avea decât slujba la mă-sa.

Jinduia după o fată, dar acum nu mai putea să ceară. Trebuia să se arate interesat numai în Amanda. Da' chiar era. Nu era o cacialma. Așa că după trei zile s-a dus la ea.

„Ai venit după o fată?”

„Nu, am venit pentru tine”.

„Puteai să suni, sau să-mi trimiți un mesaj”.

„Aici la recepție? Nu-mi place. Vreau să știu că mă adresez ție, nu unei colege”.

„Sunt aici de la șase la miezul nopții”.

„În fiecare zi?”

„Îmi mai iau când și când liber”.

„Vezi? Eu de unde să știu când?”

„Uf!”

„Dacă-mi dai numărul, confuzia ar putea fi evitată”.

„Ești tare insistent”.

„Dacă-mi dai numărul, n-am să mai fiu”.

„O să mă bombardezi cu telefoane”.

„Uite, îți dau numărul meu. Sună-mă tu când vrei”.

„De ce aș face-o? Și dacă te-aș suna, ai obține numărul meu”.

„Ai face-o pentru că-s un băiat cu care ai putea ieși în oraș. Și dacă te-ai hotărî să ieși cu mine, nu văd de ce nu mi-ai da și numărul. Așa că vezi”.

„Ce vrei de la mine?”

„Să te cunosc, să mă cunoști, și d-acolo încolo, să vedem ce o mai urma, de o fi ceva”.

„Ești foarte sigur pe tine, nu? Dar eu nu știu dacă-s interesată. Poate că nu-s”.

„Dacă n-ai explora, cum ai putea ști?”

„Ce găsești așa atractiv de să tragi atâta de mine?”

„Câți ți-or fi spus că ești frumoasă? Pe afară-i evident. Da' pe dinăuntru? Acolo vreau să scociorăsc pe îndelete”.

„O să mă gândesc. Sigur nu vrei o fată?”

„Sunt sigur că orice fată mi-ai oferi, nu mi-ar mai fi pe plac. Nu ți-o spun să-ți îndulcesc urechea. E cum e”.

„Am de studiat”.

„Nu ești în vacanță?”

„Ba da, dar după anul nou începem din nou. Îmi iau un avans”.

„Aa ... bine, te las. Aștept să mă suni tu”.

„N-am zis c-o s-o fac”.

„Am înțeles”.

Nu l-a căutat. Nici el pe ea. Pentru un timp. Nu chiar îndelungat: trei zile. Pentru ajunul de anul nou a reținut o masă de doi la același local. A sunat-o la recepție.

„Amanda, am reținută o masă pentru mâine seară. Accepți să ieși cu mine?”

„Nu rămăsese că te-aș fi sunat eu?”

„Ai făcut-o? Nu văd nicăieri pe telefon numele tău”.

„Marcu, nu-s o mironosiță. Te-am luat în serios. Numai, nu-s sigură că vreau să am un flirt la inflexiunea de acum a vieții mele”.

„Nu-s un flirt. Caut. De găsesc ce-mi doresc, ți-o spun direct. Aștept la fel de la tine”.

„Mâine seară la șase”.